

Katedra trestního práva

POSUDEK

na diplomovou práci studentky Andrey Sýkorové na téma:

Souběh trestných činů a jeho trestání

Autorka si zvolila pro svoji diplomovou práci klasické téma určené Katedrou trestního práva. Diplomovou práci rozdělila do devíti kapitol, z nichž první tvoří úvod a poslední závěrečné shrnutí diplomové práce, která je opatřena též cizojazyčným (anglickým) resumé a seznamem použité odborné literatury, elektronických zdrojů a judikatury.

V úvodní kapitole autorka vysvětluje strukturu práce a použité metody, jimiž je především kompilace a komparace. Ke struktuře práce nemám výhrady, pokud jde o použité metody, mám za to, že kompilační metodě byl věnován až příliš velký prostor a že popisnost práce jde do určité míry na úkor vyslovení vlastních autorčiných názorů na zpracovanou problematiku.

Ve druhé kapitole autorka provedla výklad historického vývoje souběhu trestných činů. K této kapitole nemám zásadní připomínky.

Následující kapitola je nazvána „Souběh trestných činů“ a spolu s šestou kapitolou označenou jako „Trestání souběhu“ tvoří jádro práce. Tyto kapitoly jsou dále přiměřeně členěny na subkapitoly a oddíly. Ani k této systematice nemám námitky. Po obsahové stránce se však v těchto kapitolách objevují některé nepřesnosti, které by autorka měla při obhajobě blíže vysvětlit. Tak např. na s. 13 ve třetím odstavci je uvedeno, že „... soud prvního stupně obviněného odsoudí, odvolací soud jej uzná nevinným a v dalším řízení je znovu odsouzen...“ Jak si autorka tuto situaci konkrétně představuje? V dalším odstavci na téže straně se o trestním příkazu uvádí, že „... jeho účinky nastávají až doručení obviněnému a stejně jako rozsudek musí nabýt právní moci...“ Co když nenabyde právní moci, ale je zrušen a na místo něj je v hlavním líčení vyhlášen odsuzující rozsudek? Na s. 20 je zmíněno, že „...skutková podstata signalizuje typovou nebezpečnost určitého druhu trestného činu pro společnost...“, tento pojem však byl v novém Trestním zákoníku opuštěn a nahrazen jiným pojmem.

Ve čtvrté, obdobně členěné, kapitole je podán výklad zdánlivého souběhu trestných činů. K tomuto výkladu mám několik připomínek, a sice k textu na s. 27, kde se uvádí, že „...Pokračování v trestném činu, trestné činy trvající a hromadné, každý z nich je tvořen jedním skutkem...“ Tato argumentace není přesná a autorka by měla rovněž tyto situace při obhajobě blíže vysvětlit. Souhlasit nemohu ani s argumentací na s. 29, že „...pro trvající trestný čin je charakteristické, že se škodlivost pro společnost nemění, nebo zvyšuje...“ Není

přece stejně společensky škodlivé, jestli je někdo zbaven svobody týden nebo 6 měsíců, nebo jestli je takový časový rozdíl u braní rukojmí, apod. Pokud jde o pojem *neprůčetnost*, ten je definován přímo v § 26 tr. zákoníku, takže není třeba užívat (úplně stejné) definice použité jedním z autorů Právníckého slovníku. Bližšího vysvětlení by zasluhovalo i ustanovení § 360 odst. 2 tr. zákoníku (tzv. *actio libera in causa*).

K páté kapitole o hmotněprávních a procesněprávních aspektech souběhu nemám výraznější připomínky.

Pokud jde o šestou kapitolu, která je také poměrně kvalitně zpracována, nerozumím tomu, proč by se zpřísnění podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku mělo více týkat souhrnného, než úhrnného trestu. Oba tresty jsou přece rovnocenné a je pouze technickou otázkou, zda se o větším počtu trestných činů vede jedno nebo více řízení.

Ke komparaci se zahraniční úpravou mám pouze tu výhradu, že bylo užito slovenské úpravy, která je velmi podobná české, neboť vychází ze stejných kořenů. Rozhodně by bylo zajímavější, kdyby tato komparace byla provedena např. s úpravou v SRN, Rakousku, Polsku, Rusku apod. Musím ovšem dodat, že na úrovni diplomové práce postačuje i tato (se Slovenskem) komparace.

Úvahám *de lege ferenda* nemohu v zásadě nic vytknout, byť další zpřísnování trestání při vícečinném souběhu trestných činů není jednoznačné a nedomnívám se ani, že by přísněji měl být obecně trestán vícečinný souběh než souběh jednočinný.

V poslední kapitole autorka přiměřeným způsobem shrnula problematiku, kterou rozebrala v předchozích kapitolách.

Diplomová práce je zpracována na dobré gramatické a stylistické úrovni, pokud jsem v předchozí části posudku vytkl některé nepřesnosti, ty se netýkají formální stránky práce.

Předběžně hodnotím diplomovou práci druhým až třetím klasifikačním stupněm, který by měl být definitivně stanoven až podle výsledku její obhajoby, při které se autorka zaměří zejména na výše zmíněné nepřesnosti, nejasnosti a chyby.

V Plzni 12.ledna 2015

JUDr. Jindřich F a s t n e r
vedoucí diplomové práce

